

Leven op reis (13)

Door Cynthia van Asten

Mij zul je niet horen klagen hoor!

Ik weiger ronduit om erover te klagen, het is gewoon heerlijk warm.... Pffff.

Ik schrijf dit in onze stacaravan in Nederland. De pellet kachel staat lekker te stoken en het is 25 graden binnen. De honden liggen met de tong uit de bek op de bank, de meiden lezen loom een boekje.

Hmmm, kachel uit zetten. Binnen een half uur is het weer 16 graden.

Oké, dan toch die kachel maar aan laten, op zijn laagste stand en vooral genieten van de warmte en het lome hoofd wat dat geeft.

En wat zijn de wandelingen met de honden dan heerlijk verfrissend!

Nee, ik klaag echt niet hoor: alles beter dan die ellendige 11 tot 15 graden die we eind november probeerden vol te houden. Het is alleen het andere uiterste van het spectrum...

Een pellet kachel is een mooie uitvinding. Hij werkt op pellets: in elkaar geperste stukjes resthout en is instelbaar. In alle opzichten zou het beter

moeten zijn dan een houtkachel.

Niet alleen qua verbruik en vervuilende uitstoot, maar vooral voor wat betreft het regelen van de temperatuur. En het is nu ook nog eens extra voordeling door een grote subsidie die je op de aanschafwaarde krijgt.

Nederland moet er namelijk aan gaan wennen om de geliefde cv-ketel los te laten. Een pellet kachel lijkt me dan inderdaad een hele goede aanschaf voor een gemiddelde woning.

Wij gebruiken hem nu als enige verwarming voor de hele stacaravan en gebruiken 1 zak van 10 kg pellets (á 3 euro per zak) om de hele dag te kunnen verwarmen. In een geïsoleerd huis zal dat niet meer zijn, want een stacaravan is misschien wel klein, maar is totaal niet geïsoleerd. Je moet dus constant blijven stoken om het warm te houden.

Als je de aanschaf hebt gedaan, zijn de verbruikskosten dus laag. Ook de uitstoot is verwaarloosbaar. Buiten is niets te ruiken en geen rookuitstoot te zien.

De pellets worden volledig verbrand en per dag houd je een klein handje as over. Dat kan mooi de tuin in!

Wat ik als nadeel zie aan een pellet kachel is het feit dat het stroom nodig heeft en op allerlei programma's draait. Ik heb even moeten wennen aan het feit dat we weer een stukje elektronica in huis halen, wat kwetsbaar is. Zodra de stroom uitvalt, zit je weer zonder verwarming. Dat past niet echt in mijn plaatje van zelfvoorzienend zijn, maar is de concessie die ik heb moeten maken.

Boven: De meesjes zijn blij met hun voer

Onder: De huismerel zat alweer te wachten

Het voordeel van de elektronica is dat je de warmteafgifte kunt regelen en als je weggaat, zet je hem gewoon uit! Helaas is de kachel nog niet zo geavanceerd dat hij als een thermostaat de temperatuur constant houdt.

Hij moet gewoon constant pellets verbranden en als je hem op de laagste stand hebt staan, dan blijft ie toch continue branden (wel met steeds maar twee pelletbrokjes tegelijk).

Raam open en in de middag een uurtje uitzetten. Zo houden we het aangenaam en hadden de warme truien lekker in Frankrijk kunnen laten... Maar we klagen niet hoor!

Warmte is zeker te prefereren boven het zitten onder een wollen deken. Dat heeft zo zijn charme, maar na een tijdje word je stram, wil je eigenlijk niet meer onder die deken uitkomen en dat komt je humeur ook niet ten goede....

Maar goed, eigenlijk wilde ik alleen maar zeggen dat we het lekker warm hebben en dat ik ga vertellen over de afgelopen maand.

We hebben een maand in een appartement op de natuurcamping in Nébias gewoond. De camping ligt midden in het bos aan de voet van de Pyreneeën. Het is ons erg goed bevallen.

De rust, de natuur, de rust en de natuur.

Eigenlijk hebben we niet veel meer gedaan dan rusten en wandelen.

Christel heeft heel hard gewerkt aan haar kristal kaartenset en deze ligt nu bij de uitgever. Ook Lindsay heeft een heel stripverhaal getekend over het heelal, we hebben grote doeken gevilt voor aan de slaapkamer muur in de stacaravan, die altijd zo nat wordt.

Het wol mag dat opnemen, dat lijkt me gezonder.

Ik had nog wat planten meegenomen uit Jacournassy en die mocht ik alvast in de groentetuin planten. De aardbeien, rozemarijn en lavendel staan daar nu lekker ingestopt onder blaadjes en stro. De daslookknolletjes durfde ik niet aan, die heb ik maar mee naar Nederland genomen.

Ik denk dat de bodem hier beter geschikt is. We hebben touwtjes om de planten heen gespannen in de hoop ze te beschermen tegen de hongerige herten.

Later heb ik er nog wat overgebleven kerstversiering aangehangen en dan maar hopen dat ze er straks nog staan. Ondanks het fanatieke jagen, blijven er gelukkig genoeg herten over.

De camping is Nébias is meer een soort retraite- en therapieoord dan toeristencamping en in de zomermaanden wordt deze vooral gedraaid door vrijwilligers die even een tijdje uit de maatschappij weg willen of moeten om bij zichzelf te komen.

Deze vrijwilligers maken in het grote hout atelier de mooiste meubelen tot zelfs een sauna en prachtige glamping huisjes.

Zo heeft ook iemand zich over de groentetuin ontfermd en er een soort labyrint van gemaakt op basis van permacultuur. Ik mag me daar de komende lente mee bezig houden en daar kijk ik erg naar uit.

Ik heb nog geen ervaring met permacultuur (in de zin van bakken met takken, aarde en stro) en ben benieuwd hoe het bevalt.

Prachtige glampinghuisjes...

Labyrint in permacultuur tuin

Ik ben sowieso erg benieuwd hoe het hier in de lente en zomer zal zijn en wat er zoal te vinden zal zijn aan eetbare planten. Ik heb in ieder geval alleen maar bramen gezien, nog geen brandnetel, zevenblad of dovenetels. De natuur is echt heel anders dan waar dan ook.

De bomen en blaadjes zijn anders van vorm en samenstelling dus is het nog maar de vraag of dit überhaupt eetbaar zal zijn.

Mocht je dit nu lezen en het een leuke uitdaging vinden om samen met mij en Christel de natuur daar te verkennen op eetbare platen, schroom dan niet om contact met me op te nemen!

Wij zullen je op onze beurt de meest bijzondere plekjes van het Kathareng gebied laten zien.

Dat is nog eens een unieke vakantie...

Onze reis terug naar Nederland viel gelijk met de storm hier. We reden zeg maar, achter de afgebroken takken aan naar Nederland. Wat een water en overstromingen overal, brrr!

En wat is het hier toch waterkoud... In Frankrijk kan het natuurlijk ook best koud en nat zijn, maar zo waterkoud als hier...

Ik weet niet of het op de lijst terecht zal komen met dingen waar je trots op bent in Nederland, maar het maakt Nederland wel uniek....

Dankzij de inspirerende wekelijkse recepten van Anneke zijn we hier weer rond gaan zoeken naar eetbare kruiden. Voorzichtig plukten we wat kleine steeltjes vogelmuur tot we ineens voor een heel veld stonden!

Netjes in de berm, tussen een oude boerderij en een biologische wildstrook voor de patrijzen en fazanten.

Wat ruikt dat lekker als je dat plukt! Eenmaal thuis hebben we ze in het water gezet om er de komende dagen van te kunnen genieten en alvast een hapje gemaakt naar recept van Lindsay: de kruiden oprollen in een plakje kaas en smullen maar...

Nog een paar dagen en dan is het alweer Maria Lichtmis op 2 februari.

De dagen worden weer langer en op de Vrije School vierden we dat door nieuwe kaarsen te maken van de kaarsstompjes die over zijn van de kerstdagen.

Die kaarsjes zetten we dan bij de nog niet opgekomen bloembolletjes in de tuin om ze wakker te maken. Nu maken we nog steeds kaarsjes en zetten ze in de groentetuin.

Vorig jaar hebben we ons nieuw aangeschafte appel-boompje en kruiden ermee verwelkomd. Dit jaar kijken we ter plekke wel wat goed voelt om te doen. Het is in ieder geval altijd een mooi ritueel om de donkere tijd mee af te sluiten!

Volgende maand schrijf ik vanuit het (hopelijk warme) Portugal. Tot dan!

Cynthia

cynthia@essentialtogether.nl